

призователни писма. За точното надзираванье на дѣлата на комитетитѣ, упълномощавали сж се особеини лица, съ пълна довѣренность отъ б. р. ц. комитетъ; и нѣ прочетохми нѣколко такива упълномощія. За да можи вижда се да има всякога б. р. комитетъ точни вѣдомости за дѣлата на частнитѣ комитети, той, или може все едно да е било, нарѣдено Българското привременно правителство въ Балкана, е имало и тайна полиція, слѣдователно и тайни агенти. Отъ всичко горѣизложенное се вижда, че централниа и частнитѣ Български революціонни комитети: *сж дѣйствovali* отъ 1869 год., отъ мѣсяца Априлія, и — както по долу ще видимъ, пакъ до края на Априлія на 1876 година, когато се случихъ най сѣтнитѣ възстанія. —

Нѣ излагами слѣдующитѣ дѣйствително много жялостни и сжрдцераздирателни думи, които покойниа и приснопамятниа нашъ герой и народенъ мченикъ Василь Левски былъ изказалъ на едного своего задушевнаго пріятеля за когото той (но той не се подписва, и не си явява името) разказва ушь че му ги хортувалъ на сжнѣ. Тія думи Василь Левски былъ ги изрѣклъ на 27 януарія 1873 год. въ тѣмницата въ Софія, девять дни преди да го обѣсятъ; може бы слѣдъ като се е былъ вече увѣрилъ злочестія, че ще го убѣсятъ; разказва се при това че тія думи былъ изрѣклъ Василь Левски на 27 януарія сутринта на присжмванье на 10 $\frac{1}{2}$ часа (по турски разумѣва се). Разказчика на тія думи увѣрява, че тамъ въ тѣмницата е имало ѣще и други трима и че, като хортувалъ тія думи Василь Левски плакалъ... За по ясно впрочемъ разясненіе на горѣизложенное, нѣ прибавями, че кжмъ края на 1872 год. презъ ноемврія мѣсяць, былъ уловенъ и затворенъ въ Софія единъ отъ главнитѣ сжтрудници на Василя Левски, Димитръ Панайотовъ, или тжй називаемъ „общиятъ“, (за когото нѣ по горѣ спомѣнжхми). Той уплашенъ вижда се, издалъ въ испытитѣ (истинтацитѣ) на турск. правителство много лица (като измѣнникъ на дадената своя клетва), между които и предсѣдателя на б. р. ц. комитетъ въ Ловечъ пошъ Кржстя Тодоровъ.